

Nedeljski dnevnik
19. 08. 1973

JANEZU KRANJCU V SLOVO

(Beseda ob grobu)

Kot je v tem trenutku zame v mojem življenju doslej najtežja naloga, ki jo moram opraviti, kot je vse to, da smo na tem kraju, en sam absurd, tako so te besede spričo nepojmljivega, iznenadnega in zlovesčega dejstva ničeve. Tudi ne morem povedati vsaj dela tistega, kar bi ti rad povedal vsakdo od nas vseh, kako vse bolj čutimo zevajočo praznino, ker preprosto še ne moremo dojeti, da je med nami nepremagljiv prepad. Te ovire, ki nam jo je tako kruto zastavila narava, ne moremo premagati, zato pa je spomin še vrednejši.

Ta leta, kar si bil med nami, se zdijo kratka predvsem zaradi tebe samega, ker si znal najti s svojo sproščenostjo, človečnostjo in talentom vselej dobršno mero veselja tudi za druge, zlasti takrat, kadar je bilo to potrebno. Bil si tiste vrste človek, ki si ga vsak kolektiv samo želi. Da, možati fant z brki in z otroško dušo!

Spominjam se, kako si pred leti rahlo zadržano pa vendar pogumno, z veseljem in smelostjo zastavil pri nas. Hitro si se vključil in kazalo je, kot da se ti vselej nekaj mudi, predvsem pa premagati začetniške težave. Tako si ob vsakodnevnih spoznanjih med nami odraščal v vzornega sodelavca radijskega in televizijskega programa. Odlikovali sta te pravo tovarišstvo in poštenost, bil pa si zagotovo med poslušalci in gledalci eden izmed najpri- ljubljenejših.

Spominjamo se, koliko načrtov si imel, ko se boš vrnil iz vojske, kako si smelo gledal v prihodnost. Vsi so te imeli radi; pa saj drugače ni moglo biti, kajti značaja, ki si ga nosil v sebi, ni bilo mogoče spremeniti.

Mnogo neizpovedanega je ostalo med nami; pa vendar naj rečem iz prepričanja nas vseh, tvojih kolegov: pogrešali te bomo, čeprav življenje, ta najbolj nedoumljiva skrivnost narave, seveda teče in bo teklo dalje, kot porog njenega večnega snovanja in minljivosti.

Vsako slovo je košček življenja posameznika; zdaj, v tem trenutku, pa je to celo življenje za vselej. Smisel smrti in življenja kaže prav ob tebi svojo silovito prvobitnost in usodno spoznavno resnico, pa naj je bil zanjo vzrok kakršenkoli že. Tu ostajamo in še vedno ne verjamemo, da tako je.

Rad bi rekel še — tudi to ne odtehta spoznanja — da boš med nami vselej takšen, kakršen si bil, veder, nasmejan in predvsem radoživ, včasih poln domislic, in da je v resnici najkrutejše to, ko ti moram zdajle, skoraj na začetku tvoje življenjske poti, reči v imenu kolegov napovedovalcev, novinarjev, drugih sodelavcev uredništev ter zavoda RTV Ljubljana: Janez, hvala!

JERNEJ PIKEL

Janez Kranjc se ne bo nikoli več oglasil z malih zaslonov in nikoli več ga ne bomo slišali kot napovedovalca v radijskih oddajah.

Beton in železo sta vzela življenje mlademu in perspektivnemu napovedovalcu, ki je tako rad živel.

Pretrgala se je nit življenja, ki še ni doseglo niti vrhunca.

Komaj sedemindvajset let mu je bilo, ko je moral brez slovesa oditi tja, od koder ni vrnitve.

Na njegovem grobu bo vedno dehtela roža, dar tistih, ki so ga imeli radi pa mu tega ne morejo več povedati...